

fuldkommen rolig Søvn. Hun forstod det ikke, beroligede sig tilsidst med, at hun altsaa maatte have hørt fejl, og vilde just vende tilbage til Stuen, da Gutten i det samme kastede sig om paa Ryggen, skurede Tænderne mod hinanden og paa ny udstødte tre angstfulde Skrig.

„Men Barn dog! ... Hvad er der i Vejen?“ raabte hun og rejste ham op i Sengen for at faa ham vaagen.

Purken gned sig med begge Hænder over Øjnene, saa' sig længe omkring i dyb Forundring og sagde endelig:

„Jeg har det godt.“

„Hvorfor raaber du da saadan? ... Har du drømt noget slemt? Eller gør det ondt noget Sted?“

Han syntes ikke at høre hende. Hans Øjne var med ét blevet underligt store og stirrede ret frem i Luften med et blandet Udtryk af Bestyrtelse og levende Optagethed.

„Mo'er!“ hviskede han.

„Ja, hvad er der dog, min Dreng? Du gør mig saa forskrækket.“

„Der er kommen en Flue ind i mit Hoved.“

„Hvor du snakker, Barn. Det er noget, du har drømt, kan du nok forstaa. Læg dig nu roligt ned og sov, saa gaar det nok altsammen over.“